

ΔΑΪΚΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΥΣΤΙΧΑ

“Αν άποθάνω γώ για σέ, ό κόσμος τί θά λέη !
Πρώτα τόν εφαρμάκωσε και ύστερα τόν κλαίει.

Ποιό δέντρο σίν μαραινεται, δέν γέρνει τά κλαριά του,
Και ποιό κορίτσι άνόπαντρο δέν κλαίει τήν καρδιά του ;

Μεριάστε, δέντρα και κλαριά, μη στέκεστε μπροστά μου ;
Θά βάνω μιá κακιá φωτιά νά κάψω τó σεβδά μου.

Δέν τ' άγαπώ τά μάτια γώ, πού χαμηλοτηράνε
Πού λαχταρίζουν για φίλι και δέν τó μαρτυράνε

Σάν μ' άγαπᾶς πουλάκι μου, πές μου το νά τó ξέρω,
Γιατ' είν' ό νοῦς μου στά βουνά, νά στείλω νά τόν φέρω.

Ή άραιά, μη βρέχης πεινά, κάνε μ' αυτή τή χάρι,
Κι εγώ, με τά ματάκια μου δροσίζω τó χορτάρι.

Αυτό τó ἄχ ἄν ἔβγαινεν άπ' τής καρδιάς τά φύλλα,
Θέ νά καιγόταν ό ντουινιάς χωρίς φωτιά και ξύλα.

Γιά δες πώς εκατήνησα, όσαν τής γής τó χῶμα.
Πού τó πατεῖς και δέν μιλεῖ γιατί δέν έχει στόμα.

Γενού, πουλί μου, λείμονιά κ' εγώ νά γείνω χιόνι,
Νά λουίνω νά δροσίζονται οι τρυφεροί σου κλώνοι.

Ήδῶ σ' αυτή τή γειτονιά χάρος νά κατοικήση,
Νά πάρ' όλας τής ἄσχημας, τής ὁμορφαις ν' άφήση !

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

Ή Νικολός τόν κύτταξε σάν ἔκπληκτος :

— Άγί μου μη σ' ἔχτύπησεν ἡ ζέστα στό κεφάλι ;

Θά πάω στό σπῆτι μου, ἔσκεφθη,
όταν συνήλθεν ό παπάς, θά πάω νά δῶ τί λέει και ἡ παπαδιά· δέν γίνεται παρά νά με γνωρίση.

Ήπερνε νά βραδυάξη όταν χτύπησε τήν πόρτα τοῦ σπητιοῦ του.

— Ποιός εἶνε, ἐφώναξ; άπό πάνω ἡ παπαδιά,προβάλλουσα τó κεφάλι τής άπό τó παραθύρι.

Θί τήν ρωτήσω ἔσκεφθη ό Παπαφίνας ἄν εἶνε άπάνω ό παπῖς, και ἄν πῆ ότι δέν εἶνε, τότε δέν εἶμαι ό Μεμετ άγάς αλλά ό Παπαφίνας.

— Ἐπάνω εἶνε ό Παπάς ;

Ή παπαδιά βλέποντας ἕνα Τουρκαλά μουστακαλή, με κόκκινα ζουνάρια νά κτυπάη τέτοια ὦρα τó σπῆτι τής, φοβήθηκε και ἔσκεφθηκε νά τόν φοβήση γά νά φύγη.

— Ἐπάνω εἶνε, άγᾶ μου, τί τόν θέλετε ;

— Ἄδόνατον, παπαδιά, δέν εἶνε ἔπάνω ό παπάς ! Στήν άπαντην αυτήν αἱ ὑπόνοιαι τής παπαδιάς ἔπήραν σάρκα και ὀστά. Σίγουρα αὐτός ό Τουρκαλάς θά ἤλθε νά τήν κλέψη.

— Ἐπάνω εἶνε, σου εἶπα, μαζί με τó συγγενολογι μας. Παπά ! Παπά ! Μῆτρο, Γιώργο, Κώστα, Παναγιώτη τρέξτε και μᾶς χτυποῦν τήν πόρτα.

— Βρε παπαδιά μην κάνεις λάθος.

— Ἐγώ λάθος !...

Δέν βγήκε ἔξω ό παπάς άπ' τó πρῶτῶ.

— Βρε εγώ εἶμαι ό παπάς βρε παπαδιά !

— Για κάνε μου τή χάρι μη βάλω τής φωναῖς και άκούση ό παπάς και ἄλλοι και βγοῦν και σέ μτρήσουν τά παιδία...

Σάν τρελλός πιά ό δυστυχής Ἄφίνας ἔφυγε με κατεβαμένο τó κεφάλι τραυλίζοντας και ψιθυρίζοντας !...

— Ἐτσι θά εἶνε... Δέν εἶμαι ό παπάς εγώ· θά εἶμαι ό Μεμετ ἐφέντης !...

Και άπό τότε χάθηκε άπό τó χωριό !...

— Και τί απέγινε ;

— Κανείς δέν τόν ξανάδ; πλέον, ὅλοι τόν άναζητοῦσαν, αλλά αὐτός δέν ξαναφάνηκε. Ή γῆ ἔσχίστηκε θαρρεῖς και τόν κατάπιε, τόν φτωχό !.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΚΛΕΚΤΑΙ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΕΛΛ. ΠΟΙΗΤΩΝ

Ο ΘΕΡΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

(Τοῦ Λογκφελδού)

Εἶναι κάποιος θεριστής—Χάρος τῶνομά του,
Μέ δρεπάνι κοφτερό δῶ κ' ἔκει γυρίζει,
Και θερίζει τά σπαράτ' και τά στρώνει κάτω,
Και μ' αυτά και λουλούδια πού και πού θερίζει,

— «Γιατί ὄχι ὁμορφα λουλουδάκια ;» κράζει.
«Γιατί στάχνα μοναχά, στάχνα με τά γένεια !
Κι ἄν μ' ἄρσες ἡ χάρι τους τάχα τί πειράζει ;
Όλα πίσω θά δοθοῦν κι ἄν μὴν ἔχουν ἔννοια.»

Και τά γλυκοκότταζε με βρεγμένα μάτια
Φίλησε τά φύλλα τους τά μισογερόμενα,
και μ' εὐλάβεια τᾶδεσε μέσα σ' ἃ δεμάτια,
δλα για τόν οὐρανό ἦσανε γοαμμένα.

— «Τρυφερά μου λουλούδα, ό Θεός σᾶς θέλει.
Βλέποντάς τα ἔλεγε και χιμογελοῦσε.
«Ό Θεός σᾶς άγαπᾶ τρυφεροί μου άγγέλοι,
γιατ' ἔδῶ κι' αὐτός παιδι σάν και σᾶς ἐξοῦσε.»

Στά λαμπρά και δροσερά περιβόλια ἔπάνω
σᾶς ξαναφυτεύω εγώ και νά μη λυπάστε.
Με νεροῦ ὀθανάτου στάλες θά σᾶς ῥάνω
και στολῖδια δλα σᾶς τῶν ἁγίων θᾶστε.»

Και ἡ μάνα με πολλή πίκρα και μεγάλη,
δίνει τ' ἀκριβότερα μοσχολουλούδια τής,
ἤξερ' ἡ κακόμοιρη πώς θά ταῦρη πάλι
στά οὐράνια,κι' ἔσφιξε τή φτωχή καρδιά τής.

Δέν ἦταν ὀργή Θεοῦ και κατάρα—Όχι.
Πούφερς τó θεριστή τήν ἡμέρα κείνη.
Νά μαζώνη λουλούδα ὄρισμένο τόχει
Ἄπ' τή γῆ και τοῦ Θεοῦ πάλι νά τά δίνη.

(Μεταφρ. Ἀργύρη Ἐφταλιώτη)

ΟΚΤΑΣΤΙΧΟ

(Τοῦ Στεκκέτη)

Εἶς τó γλυκό και νοτερό τής νύχτις τ' άγεράκι
πού εὐδοιάζανε βιεραῖ οἱ κάμποι οἱ ὄργωμένοι,
Μαζῶ κ' οἱ δυό άνεβίνουμς σέ κεινη ἐκεῖ τή ράχη
ἐνῶ οἱ γρόλλοι ἐφάλλανε σ' ἡς φράχτες τους κρυμμένοι.

Τά μάτια σου, πού μοιάζανε με περιστέρως μάτι,
Σάν μιá δειλή παράκλησι στὸν οὐρανό κρατούσες
Κ' εγώ σάν κατάλαβα άπ' τή σιωπή σου κάτι
Παραπολύ σ' άγάπησα μόνο γιατί σιωπούσες !

(Μεταφρ. Κ. Καίροφύλα)

